

Artinas! Įžymi ir labai
abragi lietuvių tau-
tos gyvenime data —
Tarybų valdžios atkūri-
mo Lietuvoje dvidešim-
tosios metų. Jau dabar
atskiri darbo žmonių ko-
lektyvai peržiūri savo
gamybinius planus, pa-
skaičiuoja rezervus, pa-
didina išpareigojimus,
gerina gamybos procesų
eigą ir stengiasi šias su-
kaktuves prideramai su-
tikti. Tarybų valdžios
atkūrimo Lietuvoje dvi-
dešimtmečio sukaktį
darbo žmonės pažymi
vykdydami antrųjų septyn-
mečio metų gamybos
programą. Mūsų rajono
dirbantieji gerai žino,
kad gamybinis pakilimas,
kuris vystosi sutinkan-
t Tarybų Lietuvos
dvidešimtmetį, įneš ne-
mažą indėlį į septynme-
čio programos greitesnį
įgyvendinimą.

Pavasaris — svar-
biausių darbų laikotarpi-
s. Kadangi gražiausią
pavasario mėnesį —
gegužį — jau palydė-
jome, pravartu apžvelgti,
kas mūsų rajone pa-
daryta per penkis šių
metų mėnesius.

Sėja praėjo geriau,
negu ankstesniais me-
tais. Pavasaris buvo
palankus. Buvo ir šilto
lietučio, ir giedrių sau-
lėtų dienų. Visi kolūkiai
jau pasėjo gerai, ku-
kūrus pasodino taip
pat neblogai, o dabar
daugumoje kolūkių šios
vertingos kultūros dai-
gai jau išsiriškę dar-
niais kvadratais ir pra-
šo brigadininkus ir žemės
ūkio specialistus ateiti
įjems į pagalbą kovoje
su piktžolėmis. Visų
kultūrų sėja pirmieji
balgė „Pergalės“ kolūkio

lės, „Sklemonio“ ir
„Surdegio“ kolūkiai.

Tačiau sėja tai tik
kovos už gausius der-
lius pradžia. Svarbiau-
sias uždavinys — tuo-
jau pat organizuoti ak-
tyvią kovą su piktžolė-
mis, joms naikinti mak-
simaliai panaudoti che-
mines priemones, puren-
ti kukurūzų tarpelius,
akėti bulves ir t. t. Nėra
abejonės, kad žemdirbiai
nepagalės jėgų kovai su
piktžolėmis.

DUOTĄ ŽODĮ IŠTESĖK!

V. LUKOŠEVIČIUS,
LKP rajono komiteto sekretorius

Labai svarbu laiku
įvykdyti prisiimtus so-
cialistinius išpareigo-
jimus mėsos ir pieno
gamyboje. Gerai
socialistinius išpareigo-
jimus vykdo „Anykščių
šilelio“, „Bolševiko“,
„Draugystės“, „Gimto-
sios žemės“, „Pergalės“,
„Spindulio“ ir „Surde-
gio“ kolūkiai. Šių kolū-
kių kolektyvai — savo
žodžio šeiminkai: jie
davė žodį ir sąžiningai jį
vykdo.

Tačiau visai savo žo-
džio netiesi pieno gamy-
boje „Ažuolo“, „Diktatū-
rų“, „Jaunosios gvardi-
jos“, J. Zemaitės vardo,
Lenino vardo, „Levaniš-
kio“, „Pavasario“, Puš-
kino vardo, „Sklemonio“,
„Svėdasų“, „Sviesos“,
„Žalgirio“ ir kai kurie
kiti kolūkiai. Beveik visi
še kolūkiai neįvykdė
socialistinių išpareigojimų
5 mėnesių grafiko pagal visus
rodiklius. Ar ne gėda
šių kolūkių kolektyvams

laužyti duotą žodį? Kiek-
vienas kolūkis, jeigu
partinė organizacija ir
kolūkio valdyba rimtai
susirūpins, dar puikiai
gali įvykdyti pusmečio
socialistinių išpareigoji-
mų grafiką.

Labai blogas reiškis,
kad kai kuriuose
kolūkiuose žymiai suma-
žėjo pieno primelžimas
iš karvės, palyginus su
1959 metų tuo pačiu
laikotarpiu. Pavyzdžiui,
„Ažuolo“ kolūkyje išmil-
žiai iš karvės sumažėjo
58, Černiachovskio var-
do — 79, „Diktatū-
rų“ — 87, J. Zemaitės vardo
— 115, P. Cvirkos var-
do — 87, „Žalgirio“ —
136 litrais.

Kad kai kuriuose kolū-
kiuose blogai rūpinasi
karvių priežiūra, rodo
toks pavyzdys. J. Bil-
lūno vardo ir Puškino
vardo kolūkiai turi
vienodas sąlygas. Tačiau
J. Bilūno vardo kolūkyje
nuo metų pradžios pri-
melžta iš kiekvienos kar-
vės po 744 litrus pieno,
o Puškino vardo kolūkyje
— tik po 359 litrus. Tai-
gi, primelžimas J. Bil-
lūno vardo kolūkyje,
palyginus su 1959 metų
tuo pačiu laikotarpiu, pa-
didėjo vidutiniškai 137
litrais iš karvės. Mat, J.
Bilūno vardo kolūkyje
paruošta gerų pašarų,

Visų šalių proletarai, vienykitės!

KOLEKTIVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DŽD TARYBOS ORGANAS

1960 m.

birželio

10 d.

Penktadienis

Nr. 47 (1134)

KAINA 15 KAP.

Eina nuo 1948 m.

Pasėjo ir pamiršo

Teisingai sakoma:
„Parodyk, kaip atrodo
tavo pasėlių laukas, ir
aš pasakysiu, koks tu
šeimininkas“. Gal kaip
tik šitai žinodamas „Ja-
ros“ kolūkio pirmosios
brigados brigadininkas
Juozas Sukys, kai eina
pro kukurūzų lauką, be-
veikla nusigręžti: atseit,
ne tik niekam nerodysiu,
bet nė pats nenoriu ma-
tyti.

Blogai atrodo briga-
dos kukurūzai. Pasėti jie
lengvoje, smėlėtoje žemė-
je. Piktžolių čia ne-
taip gausu, ir labai leng-
va jas buvo visai išnaikinti.
Reikėjo tik karta-
kitą nuakėti pasėlius.
Bet Sukys tik ranka nu-
mojo.

Kukurūzai jau sudy-
gę. Bet daigai nelinks-
mai atrodo. Jau ir taip
iš neperderlingos dirvos
net pasikerodamas čiul-
pla maisto medžiagas
piktžolės. Dirva nelygi.
Mat, kai pasėjo kuku-
rūzus, taip ji nenuakėta
ir teberiošio. Niekas kol
kas nesiruošia tarpelių
purenti.

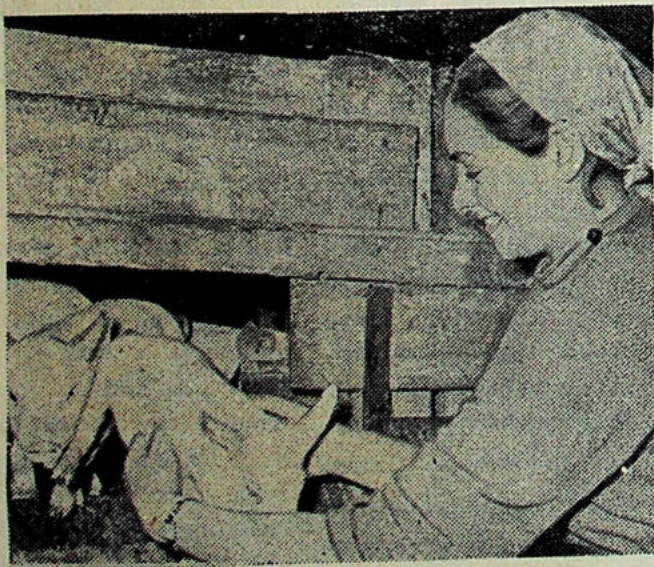
Praeitais metais J. Su-
kio brigada gavo blogą
kukurūzų derlių. Blogą
dėl to, kad pasėjo šią
vertingą kultūrą ir iki
piūties pamiršo. Tas pats
kartojama ir šiais me-
tais.

Jarlečiai negali pasi-
girti pieno upeliu. Iš-
milžiai čia neperdidžiau-
si. Žiemą karvės duoda
žymiai mažiau pieno. O
iš kur duos, jei laukininkystės
brigados nepa-
ruošia kiek reikiant ver-
tingo kukurūzų siloso?

Klaidas dar galima iš-
taisyti. Reikia tik, kad
kolūkio valdyboje būtų
rimtai pasiūlyta su
brigadininku Sukiu, nu-
rodyta jam, kad be prie-
žiūros gero kukurūzų
derliaus nebus.

B. Melėniskis

P. Saltis

Daugiau kaip dešimt metų Kėdainių rajono J. Zemaitės vardo kolūkyje kiaušinių augintoja dirba Antanina Gapšienė. Ji buvo viena iš tų moterų, kurios kolūkyje kūrė kiaušinių fermą. Ir jos darbas nenuėjo veltui. Kiaulių ferma dabar yra veislinė. Praeitais metais kolūkis vien už realizuotą kiaušieną gavo daugiau kaip 300 tūkstančių rublių pajamų. Šiais metais pajamos už kiaušieną padidės dvigubai.

A. Gapšienė dalyvavo TSKP CK gruodžio Plenumo darbe. Grįžusi kolūkio valdybai ji pasiūlė kiaušienų auginti Socialistinio Darbo Didvyrio latvio A. Bartulio pavyzdžiu — grupėmis. Tam pritaikyta naujai statoma kaulinė.

Perėjais metais A. Gapšienė iš prižiūrimų 14 paršavedžių gavo vidutiniškai po 23 paršellius. Šiais metais iš kiekvienos prižiūrimos paršavedės ji išpareigojo gauti nemažiau kaip po 24 paršellius.

Nuotraukoje: A. Gapšienė.

A. Šarkio (ELTOS) nuotr.

Kam kliuvo, kam nekliuvo...

Plačiais, lygiais „Bolševiko“ kolūkio laukais, suplūkusio arklėko traukiamas važiuoja purkštuvas. Važnyčiojasi kolūkiečiai nuolat nušoka nuo pasostės ir išsiutę, šaukdamas gerąsias ir piktąsias dvasias, trypčioja apie besispyriujančią mašiną.

— Vėl užsikimšo, kad ją šitas ir anas, — širs-
ta žmogelis.

Kol apvažiuoja ratą, šokti nuo pasostės tenka tris ar net keturis kartus. Pagaliau jis numoda ranka, sumažina purkštuvą spaudimą ir atsidusęs važiuoja toliau. Kai kur purškiami miežiai gauna herbicidų, o kai kur ir ne. Kliuvo, ar nekliuvo preparato, ža-

liuoja po to purškimo piktžolės ar ne — valdyboje vistiek kruopščiai pažymima: tiek ir tiek hektarų pasėlių nu-
purkšta.

Kas gi čia kaltas? Gal purkštuvą blogas?

Nieko panašaus! Mašina gera. Tik į blogų šeimininkų rankas pateko. Vanduo į purkštuvą imamas iš kūdros, dumb-
linas, nešvarus. Visos priemonės bemat užkemša purkštukus. Varginamas žirgelis, vargsta žmogus, o naudos iš to, kaip sakoma, nei dievui krukis, nei velniui žarsteklis. Nei agronomės Miškinytės, kuri tiesiogiai atsakinga už piktžolių naikinimą pasėliuose, nei brigadi-

ninko prie purkštuvų nepamatys. Nepadeda jie kolūkiečiui sutvarkyti mašinos, nenurodo, kad trukdymo priežastis kaip tik ir yra nešvarus kūdros vanduo.

Ilgėte ilgisi rūpestingos šeimininko rankos ir cukrinių runkelių laukas. Tarpueiliuose čia tiesiog pieva, piktžolės kelte keliai po lietučio aukš-
tyn, o iki šiol neretina-
mi runkeliai skursta.

Dabar laisvų darbo rankų, mechanizmų ir arklų — kiek norint. Reikia tik kuo greičiau juos sutelkti pasėlių prie-
žiūros darbams.

Beje, dėl pasėlių purškimo. Taip, kaip šis darbas dirbamas iki šiol,

yra ne kas kita, kaip herbicidų ignoravimas. Juk taip „apipurkštuose“ pasėliuose piktžolių nesumažės. Tai, užuot įtikinus kolūkiečius, kad herbicidai yra viena pigiausių ir veiksmingiausių kovos su piktžolėmis priemonių, galima gauti beveik atvirkščią rezul-
tatą.

— Pirkom herbicidus, purkštuvus, eikvojom darbadienius pasėlių purškimo darbams, — sakys kolūkiečiai, — o naudos jokios.

Ar pagalvojate apie tai, drg. drg. Geležvili-
čiai ir Miškinytė?

K. Jaxulionis

Skamba laimės, draugystės,

Saviveiklininkus ir svečius praėjusį sekmadienį visose Anykščių miesto gatvėse sveikino spalvingi plakatai ir šūkiai: „Sveiki, atvykę!“, „Tenuskamba plačiai jaunatviška daina!“, „Dainuok, širdie, gyvenimą!“. Ir ne tik pats miestas, gatvės, pasipuošusios vėliavų šilkais, žaliuojančiomis medžių alėjomis ir žydinčiais sodais, bet ir visa gamta, besišypsanti saulė, atrodo, sveikino visus, kas atvyko į tradicinę jaunystės grožio ir pavasario, talkos ir draugystės šventę. O diena buvo iš tikrųjų nuostabi. Nuo pat ryto pakilus iš už miško saulės savo aukišniais spinduliais užliejo miestą ir apylinkes. Tik nedidelis, švelnus vėjelis keden medžių viršūnes.

Visais keliais, takais ir takeliais sekmadienį traukė žmonės į Anykščius. Šventiškai žalumynais ir plakatais papuoštų automašinų kolonos, „Pobledos“ ir „Volgos“, motociklistų ir dviratininkų virtinės skubėjo į visų taip mėgstamą ir mylimą poilsio ir pramogų vietą — Anykščių šilę. Daugiau kaip dešimt tūkstančių žiūrovų iš miesto ir rajono, iš Kauno ir Vilniaus, Utenos, Kupiškio, Ignalinos, Kavarsko ir Molėtų rajonų atvyko į tradicinę rajono Dainų šventę-festivalį, skirtą Tarybų Lietuvos dvidešimtmečiui pažymėti.

Lygiai dvyliką valandą Baranausko aikštę, centrines Vilniaus ir Biliūno gatves užplūdo daugiatūkstantinė žmonių minia. Saligatviai,

gatvės, kiemai buvo nusėti žmonių figūromis. Kiekvienas, ir senas, ir jaunas, veržėsi į priekį, arčiau prie gatvės, norėdami geriau stebėti saviveiklininkų šventinį karnavalą-eiseną. Net senosios bobutės, atkellavusios pasimelsti į bažnyčią, netverdamos smalsumu, paliko „dievo namus“ ir įsijungė į žiūrovų minią. O karnavalas buvo iš tikrųjų skoningai paruoštas! Mokyklos ir kolūkiai, kultūriniai įstaigų darbuotojai šauniai, iš visos širdies padirbėjo jam ruošdamiesi. Už tai giliai dėkingi ir patenkinti buvo visi žiūrovai, stebėjusieji karnavalinę eiseną, įdomias, gerai paruoštas karnavalines grupes lydėjo plojimai.

...Vienas paskui kitą gatvę palengva rieda trys dangiškos spalvos „Bielarusj“ traktoriai su priekabomis. Pirmojoje matome, kaip kruopščiai ruošia ir su didžiule meile išlydi į „kelionę“ savo auklėtinį Pauersą Pentagono šeimininkai. Antroji pasakoja apie mūsų Tarybinės Armijos karių-raketininkų žygdarbį ir valzduoja amerikiečių lėktuvo laužo likučius. Trečiojoje — pats „metereologinės“ žvalgybos žvalgas Pauersas, „laimingai“ nutūpęs mūsų žemėje ir budriai saugomas tarybinų žmonių. Didelėmis juodomis raidėmis parašytas plakatas: „Atsiminkite, ponai, toks likimas laukia kiekvieno agresoriaus!“ dar kartą primena užjūrio šeimininkams, kad jie tegul nė negalvoja ir nebando kelti kojos į Tarybų žemę. O štai ki-

toje mašinoje stovi aukštas kumtelėlės vyriškis su juodu apsiaustu ir baltu kryžiumi ant nugaros. Jo rankoje kalavijas. Tai naujojo karo ruolatinis kurstytojas kancleris Adenaueris, paskendęs kryžių ir atominių bombų kapinyne. Kitoje karnavalinėje grupėje Anykščių plytinės darbininkai tą patį Adenauerį pavaizdavo už prekystalio, prekiaujančią bombomis ir raketomis, vietoj žuvies — bombos, vietoj mėsos ir duonos — minos — štai ką jis siūlo vokiečių tau-

vienoms nematyti ir suprasti tų laimėjimų, tų šaunų darbų, kuriuos kuria ir kurs nuostabus tarybinio žmogaus protas ir rankos.

Nors seniai negrižtama į praeitį nusirito supuvusi buržuazinė santvarka, bet vyresniosios kartos žmonės niekada neužmirš tų kančių ir ašarų, vargo ir skurdo, kurie bujote bujojo Smetonos valdymo metais. Todėl nenuostabu, jei džiaugsmingais plojimais ir kandžiomis replikomis žiūrovai palydėjo frakutus „Valstybės šulius“,

rovų ir saviveiklininkų gausumu šiandien Anykščių šilėlis primena dvidešimtąjį džiugaus tarybinio gyvenimo pavasarį. Tad tegul plačiai plačiai iš jūsų jaunų krūtinų nuskamba tarybinė daina apie naujo gyvenimo džiaugsmą ir laimę, apie jaunystę, tegul dainos posmai mus visuo-

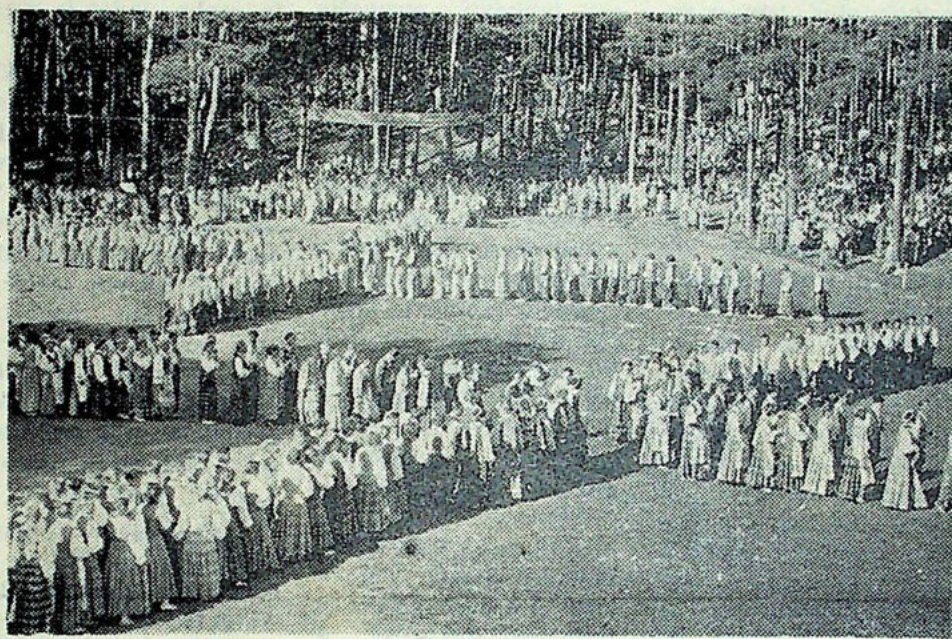
met lydi darbe.

Dainų šventės-festivalio proga visus dalyvaujančius Lietuvos KP CK ir Lietuvos TSR Minist-

Akimirkai nutyla šilėlis, ir neužilgo jau išsilieja pirmosios dainos posmai. Estradoje mirga, tvиска raudonomis liepsnelėmis pionierių kaklaryšiai. Tai jiems — patiems mažiesiems Dainų šventės dalyviams — buvo suteikta ši kartą garbė pradėti dainų šventę. Choro vadovui K. Bareikiui diriguojant, jungtinis vaikų choras atlieka „Pionierių pavasario dainą“, Dunaievskio „Varnėnai parskrido“, Kuprevičiaus „Skambėk, pavasari!“ ir kt. Jie dainuoja apie laimingą savo vaikystę, apie džiaugsmingas, įvairiausių svajonių pilnas dienas, apie linksną pionierių vasarą. Veidai švyti didžiule laime ir pasitenkinimu, giliu dėkingumu mylimai Partijai ir Tarybinei vyriausybei už tai, kad šiandien jie gali linksmai dainuoti ir šokti, mokytis ir įdomiai išskylausti. Jau seniai nuskambėjo paskutinės dainos posmai, o gausūs žiūrovai dar ilgai ilgai ploja jauniems atlikėjams.

Vaikų chorą pakelčia jungtinis devynių šimtų žmonių mišrus choras. Galingai skamba A. Filipenkos dainos „Komunistų partijai šlovė“ posmai, šlovinantieji tarybinės liaudies pergalių įkvėpėją ir vadovą brangiąją Komunistų partiją. Jaunai dirigentei, Panevėžio muzikos mokyklos auklėtinei Mildai Pauliukonytei diriguojant, plačiai ir galingai nuskamba revoliucinė šlovė apgaubta rusų liaudies revoliucinė daina „Drąsiai, draugai, koja kojon“, švelniai ir melodingai iš dainininkų krūtinų veržiasi lenkų liaudies dainos „Aviečiavo po šilę!“ posmai. Vie-

(Nukelta į 3 psl.)

Jungtinis šokių kolektyvas išrašo skaičių „XX“

tai, ko jis trokšta viso pasaulio žmonėms.

„Salin karo kurstytojus!“, „Mes trokštame talkos!“ — aukso raidėmis įrašyti žodžiai ant balto audeklo, kurį aukštai ant rankų laiko iškėlęs indas, negras ir europietis.

O štai mūsų tarybinio gyvenimo didingų laimėjimų vaizdai. Į dangų skrieja gražuolė raketa, kosminis laivas su Tarybų Sąjungos herbu. Išsigandusios prieš jį ant kelių puola ir dievo pagalbos šaukliai rožančiais ir kryžiumi apsikarsčiusios davatkos. Tik joms vienoms dar dievas — „visagalis“, tik joms

su maišeliu aukso bėgančius į užsienį. Tai juk jie, šukaudami apie nepriklausomą Lietuvą, apie lietuvišką patriotizmą, apvogę valstybės išdą, ilgus metus apgaudinėjo lietuvių liaudį, o šiuo metu padlaižauja užsienio imperialistams.

Daugiau kaip valandą tęsėsi karnavalinė eiseną miesto gatvėmis. O lygiai penkioliktą valandą, aidint ir kviečiant trimto garsams, šventė prasidėjo Anykščių šilėlyje.

Atidarydamas rajono Jubiliejinę dainų šventę-festivalį, rajono Dainų šventės organizacinio komiteto pirmininkas K. Zulonas sako: — Savo grožiu, žiū-

rovų Tarybos vardu sveikina LKP CK atstovas drg. Paradauskas.

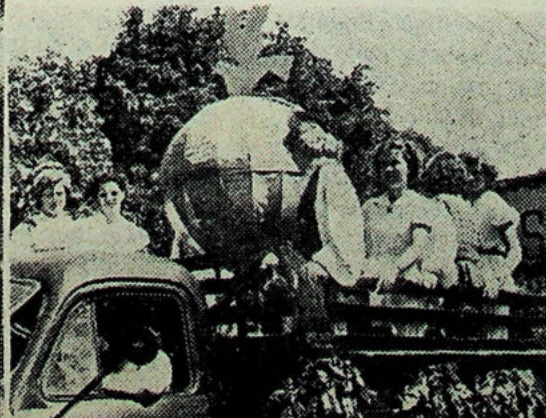
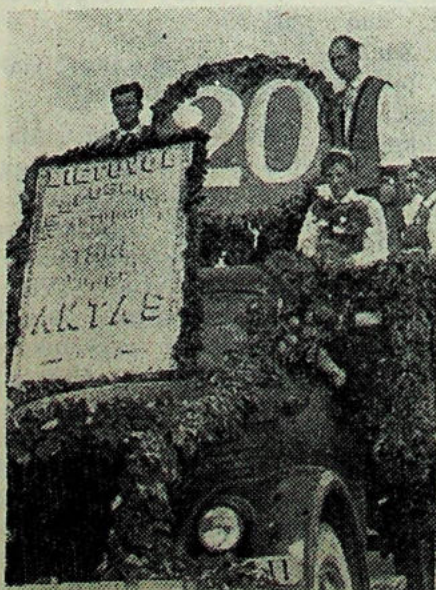
Geriausiąjį meninės saviveiklos kolektyvų, iškovojuosius per rajono saviveiklos apžiūrą pirmąsias vietas, atstovai, aidint Tarybų Sąjungos ir Lietuvos TSR valstybiniams himnams, uždega aukurę festivalinę ugnį. Aukštai į stiebą pakyla respublikos trispalvė vėliava. Gyvomis gėlių puokštėmis pionieriai apdovanoja Dainų šventės organizacinio komiteto narius, svečius iš Vilniaus. Didžiuliais ažuolo lapų vainikais įteikiavo po šilę!“ posmai. Vie-

PIRMOJI KREGŽDĖ

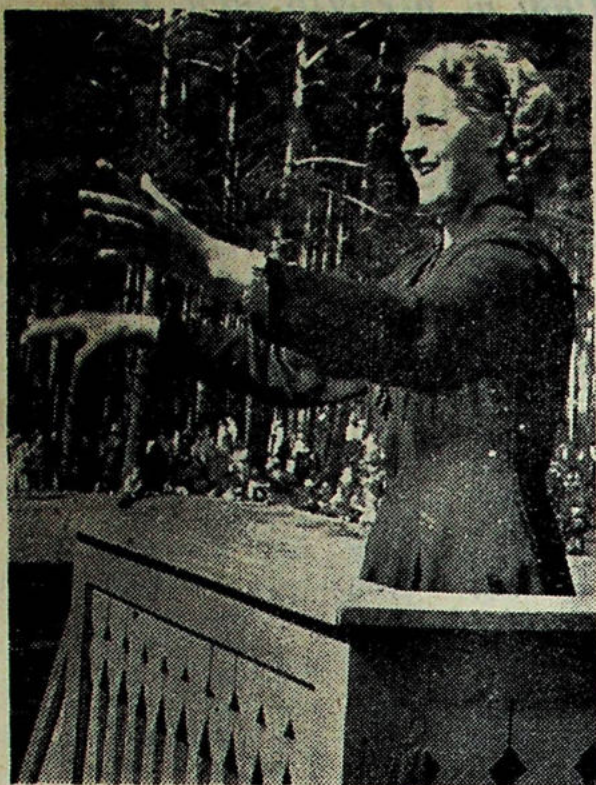
Prieš festivalio žiūrovus išeina grupė Troškūnų vidurinės mokyklos moksleivių. Vadovaujami mokytojo Stasio Svirskio, jaunieji saviveiklininkai darniai atlieka birbynėmis keletą muzikos kūrinių. Jiems karštai ploja žiūrovai.

Troškūnų birbynių kvartetas — tai, kaip sakoma, pirmoji kregždė rajone. Šių entuziastų pavyzdžiu turėtų pasekti kitos mokyklos, saviveiklininkų kolektyvai.

Vaizdai iš karnavalo

darbo džiaugsmo daina

(Atkelta iš 2 psl.)

nas po kito keičiasi choralai. O daina skamba toli toli. Jos aidas atsinauša dešiniajame Sventosios krante, pasiekia legendomis ir padaviniais apipintą Karalienės liūną, nuplaukia į tarybinų karių, žuvusių už Tėvynės laisvę, kapinių pušynėlį. Jie paaugojo savo gyvybes, kad mes galėtume gyventi, gimtąją žemę aplaistę krauju, kad mūsų laukais ir kloniais niekada nenustatotų skambėjusi veržlaus tarybinio gyvenimo džiaugsmo ir laimės daina.

Minutėlei nutyla dainos ir muzikos garsai. Bet greit dainininkus pakeičia šokėjai. Didžiulė veja pražysta įvairiaspalvių tautinių rūbų žiedais. Daugiau kaip 600 dalyvių šiais metais dalyvavo Jungtiniame šokių kolektyve. Kolūkiečiai ir moksleiviai, tarnautojai ir darbininkai šoka pirmą bendrą šokį — lietuvių liaudies žaidimą „Kolūkio laukeliai“. Lengvai, pora už poros juda šokėjai, ir iš karto jaučiasi, kad kiek-

vienas iš dalyvaujančių keturiasdešimt kolektyvų prieš Dainų šventę rimtai ir daug padirbėjo. Svelnią, lyrišką „Landutę“ pakeičia „Rintukai“, vėliau gyvas, judrus „Suktinis“. Nespėjo nuntiti žiūrovų plojimais, kai šokėjai pateikė dar vieną malonią staigmeną: greitomis persigrupavę, jie žaiojoje vejoje gyvomis raidėmis išaukština žodžius „LTSR XX“.

Vėliau estradoje ir žaiojoje vejoje savo sugebėjimus demonstravo atskiri kolektyvai, šokėjai, dainininkai, muzikantai. Gilų įspūdį žiūrovams, kaip ir visada, paliko senųjų šokėjų grupė, puikiai nuteikė „Spartako“ fabriko pučiamųjų orkestro pasirodymas. Karštai visi plojo vienam iš jauniausiųjų saviveiklos kolektyvų — Troškūnų vidurinės mokyklos birbynų kvartetui, kuriam vadovauja buvęs V. Kapsuko vardo universiteto liaudies dainų ir šokių ansamblietis, mokytojas St. Svirskis.

O vakare, kai besileidžiančios saulės spindu-

Diriguoja Pauliukonytė

Į tribūną prieš Jungtinį festivalio chorą pakilo raudonskruostė mergina. Pranešėjas, per mikrofoną paskelbęs dainos pavadinimą, pridūrė:

— Diriguoja Milda Pauliukonytė.

Žiūrovai susižvalgė, lyg klausdami vienas kito: ar sugebės mergina valdyti chorą?

Dirigentė ištiesė rankas — choras nuščiuvo. Valingas mostas, ir per Anykščių šilėlių nuskrido darni daina.

Kai Milda Pauliukonytė, baigus diriguoti festivalio Jungtiniam chorui, nuliupo nuo pakyls, ilgal aidėjo festivalio žiūrovų plojimai. Jauni ir seni plojo ne tik choristams, o ir jaunajai dirigentei...

Kodėl M. Pauliukonytė nusipelnė pagarbos ir pripažinimo?

Toli faktų ieškoti nereikia. Tik užsukime į Anykščių kultūros namus, ir viskas paaiškės.

Kai jaunoji specialistė, baigus Panevėžio muzikos mokyklą, atvyko į Anykščius, kultūros namuose darbavosi tik dramos mėgėjai.

Nuo pat pirmųjų dienų

liai rausva spalva apliejo šimtametes šilėlio pušis, sidabro rūkų nusidažė Sventosios vandenys, padangėje pabiro šimtai įvairiaspalvių raketų, užsidegė festivaliniai laužai. Upe plaukė iliuminuota flotilija, skambėjo jaunimo juokas ir dainos. Iki pat išnaktų netilo muzika senajame šilėlyje. Jaunimas linksmynosi, dainavo, sukosi valso ir polkos sukuryje.

Rajono dainų šventės festivalis, įvairenybių

M. Pauliukonytė ėmėsi organizuoti chorą. Su kultūros namų direktoriumi J. Gindrėnu ji vaikštinėjo po butus, kalbėjosi su žmonėmis, mėgstančiais dainą.

Pirmieji organizuojamą chorą atėjo tarnautojai R. Zuzevičius, J. Mikučionis, D. Saladžiūtė, D. Žvirblytė. Sužinojęs, kad kultūros namuose renkas dainininkai, pasislūpė choristus ir senas saviveiklos entuziastas, ilgoninės darbuotojas P. Matikonis. Savo pavyzdžiu jis patraukė ir šoferį V. Vitkūną.

Suorganizuotas 42 žmonių choras, vadovaujamas M. Pauliukonytės, per ilgą laiką pasiekė gražių laimėjimų. Saviveiklininkų atliekamos dainos skamba darniai ir nuotaikingai. Ne veltui Anykščių kultūros namų dainininkai — kandidatai į respublikinę Jubiliejinę dainų šventę.

Alf. BRIEDIS

Tokia saviveikla buvo

(Pasakoja J. Biliūno vardo vidurinės mokyklos dėstytojas, LTSR nusipelnęs mokytojas Pranas Šulga)

Klausiate, kokia meninė saviveikla buvo Anykščiuose buržuaziniiais laikais? Ką gi — vaidino. Tik ne scenoje, o visuomenėje didelius kultūros ir meno gerbėjus vaidino kapitalistai Karazija, Laskauskas ir kiti. Deja, nė piršto nepajudino ir nė cento nepaskyrė jie kultūriniam liaudies reikalams.

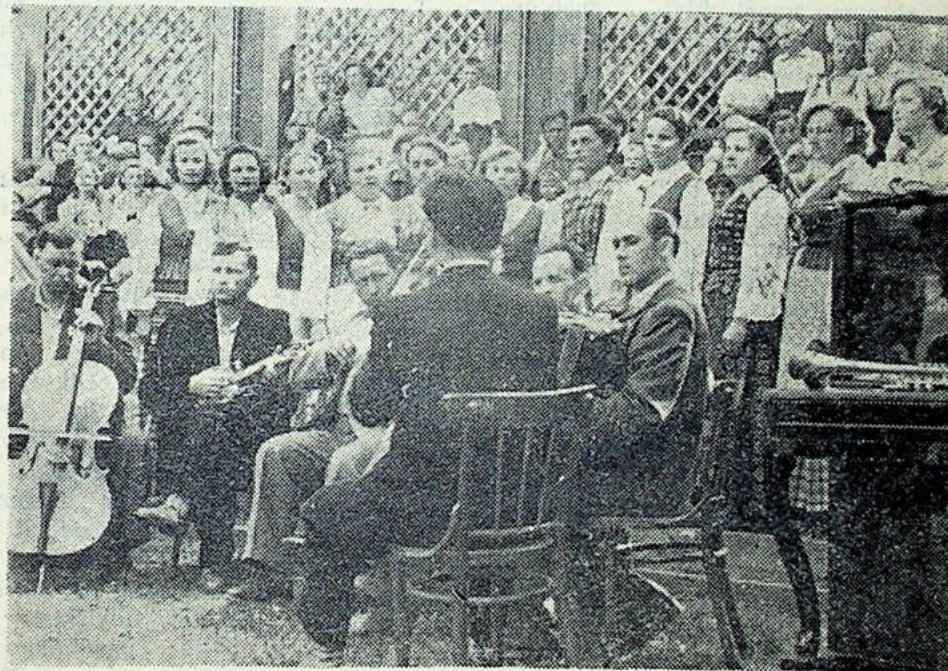
Visas Anykščių pasididžiavimas buvo bažnytinis choras. Nors jis neblogo atlikdavo muzikos kūrinius, bet įvairių psalmių ir giesmių turinys ne budino, o migdė ir žalojo žmonių sąmonę.

Turėjo Anykščiai parapijos salę (dabartiniai

kultūros namai). Bet į ją galėdavo pakliūti tik „išrinktieji“, o ne darbininkai ir valstiečiai. Joje rodomi scenos veikalai buvo religinio turinio, persunkti misticismu ir fanatizmu.

Vienintelis rimtas saviveiklininkų kolektyvas dirbo Anykščių progimnazijoje. Čia kartais būdavo pastatoma ir pažangių veikalu.

Kaimuose jokių saviveiklos kolektyvų nebuvo. Kartais susidarydavo grupė entuziastų, bet, pastatę veiklą ir negavę jokios paramos bei pritarimo iš smetoninės vietos valdžios, vėl išsiskirstydavo.

Pasirodo Surdegio kultūros namų choras ir kaimo kapela.

Ką rodo faktai ir skaičiai

Tarybų valdžios metais saviveikla tapo neatskiriama darbo žmonių gyvenimo dalimi.

Dabar rajone veikia 30 chorų, 68 liaudies šokių rateliai, 36 kaimo kapelos, 4 pučiamųjų orkestrai, 51 dramos būrelis.

Būdinga, kad nepaprastai išaugo saviveiklos kolektyvų meninis meistriškumas. Štai „Lenino keliu“ kolūkio scenos mėgėjai sugeba pastatyti smabius draminius veikalus. Jų repertuare — A. Vlnuolio „Prieblandoje“, K. Sajos „Lažybos“, V. Millūno „Vidurdienio debesys“, B. Dauguviečio „Zaldokynė“ ir kiti. Dauglavelksmes pjeses ir dramas stato P. Cvirkos vardo „Svėdasų“, „Levaniškių“, „Skiemonių“ ir kitų kolūkių saviveiklininkai.

Už didelius pasiekimus scenoje Anykščių kultūros namų dramos kolektyvui suteiktas liaudies teatro vardas.

Saviveiklininkų meninį meistriškumą rodo ir tas faktas, kad net 4 choralai — kandidatai į respublikinę Jubiliejinę dainų šventę.

Z. MIKSYS

Vaidai iš karnavalo

XX Korū ir pergalių kelias

REVOLIUCINIŲ TRADICIJŲ KRAŠTAS

Gimimo diena... Su šiais žodžiais susiję prisiminimai visada nuspalvinti šventiška nuotaika. Klekvienas iš mūsų savo gimimo dienos išvakarėse linkęs susimąstyti, žvilgtelti atgal. Džiugu ir lengva būna tada, kai gali pasakyti: taip, ašėjau teisingu keliu!

Šiandien, mieli skaitytojai, mes visi esame gimimo dienos išvakarėse. Ir visi mes stengiamės, kad ši diena būtų pažymėta kuo didesniais laimėjimais, — nesvarbu, kuriame darbo fronte jie būtų pasiekti: prie staklių ar už traktoriaus vairo, auditorijoje ar prie rašomojo stalo. Sukaktis, kurią mes šandien pasitinkame, tai ne tik asmeninė kiekvieno mūsų šventė, — tai mūsų gimtojo krašto — Tarybų Lietuvos — dvidešimtosios gimimo metinės.

Džiaugdamiesi šviesa ir džiugia mūsų respublikos dabartimi, nuostabiomis jos atėties perspektyvomis, susikaupime valandėlei ir žvilgtelkime į praeitį: kokiais keliais atkeliavo į mūsų gimtąjį kraštą tarybinio gyvenimo šviesa?

Buvo birželis. Vidurdienį saulė pakildavo beveik į patį zenitą, ir Pakriaučio dvaro kleval viliojo praeivi tirstu, drungnu pavėsium. Tačiau tą kartą niekas nemanė prie jų artintis. Aplinkinių sodų gyventojai tik iš tolo įsiklausydavo į šurpius kankinamų žmonių klyksmus, kurie štai jau kelią dieną sklido iš dvaro.

— Viespatie, ir vėl...

— gynėsi kryžiaus ženklų moterėlės, išgirdusios šautuvų paplūpas Pakriaučio šilėlyje.

Vargu, ar jos būtų besizęgnusios, mačydamos, kaip sutarotės dievo tarnas tuo pačiu kryžiaus ženklų perduoda Gngaliūno-Glovackio budeliams vieną auką po kitos:

— Vardan dievo tėvo ir sūnaus, ir šventosios dvasios...

Gavę ganytojo palaiminimą, baltaraiščiai pririšdavo auką prie čia pat, po šakotais klevalais, pastatyto lentinio suolo, ir prasidėdavo egzekucija...

Taip Rokiškio apylinkių buožės ir jų padalčiai keršijo geriausiems liaudies sūnums už tai, kad jie audringaisiais 1918-1919 metais išdriso pakelti balsą, reikalaudami laisvės, žemės, gereno gyvenimo. 130 bežemių ir mažžemių buvo nukankinta Pakriaučio dvaro klevų pavėsyje ir sušaudyta netoliese esančiame šilėlyje. Dar daugiau kovotojų „nepriklausomos“ Lietuvos kūrėjai sugrūdo į kalėjimus.

Pakriaučio šilėlio tragedija — tai tik vienas iš daugelio turtingų revoliucinėmis tradicijomis Rokiškio apylinkių istorijos epizodų, kuri mes išskatėme Rokiškio kraštotyros muziejaus archyvuose. Slame

Lietuvos kampelyje visada vyko arši klasių kova. Spalio revoliucijos poveikyje 1918-1919 metais visuose Rokiškio apskrities valsčiuose ir dvaruose — Pandėlyje ir Kama juose, Obeliuose ir Južintuose, Antazavėje ir Panemunėlyje — buvo susikūrusios Tarybos ir biednuomenės komitetai, kurie paėmė į savo rankas visą valdžią, išdalino gausių aplinkinių dvarų žemes bernams ir bežemiams.

Su Rokiškio susiję daugelio kovotojų už liaudies laimę vardai. Tai — apskrities revoliucinio komiteto pirmininkas E. Tičkus, Obelių revoliucinio komiteto narys O. Sirvytė, J. Lebedauskas, A. Mainelis, J. Smalskys ir daugelis kitų. Jie atidavė savo gyvybes už žemę ir laisvę, už šviesos visų engiamųjų gyvenimą.

Valstiečių gyvenimas šiame turtingame krašte buvo iš tikrųjų nelengvas.

„...reikia atminti, — rašė 1918 metais okupacinis laikraštis „Dabartis“, — kad, kaip statistika rodo, daugumoje net žeme turtingų parapijų bežemių ir mažžemių skaičius dvigubai-trigubai pervirši ja žeme aprūpintuosius“.

Rūsti kova, prasidėjusi Rokiškio apylinkėse Spalio revoliucijos poveikyje, nenutrūko ir tada, kai jauną Tarybų valdžią užgnaužė imperialistų remiami lietuvieškoji buržuazija. Muziejaus stenduose gau su dokumentų, pasakojančių apie tai, su koku atkaklumu ir pasiaukojimu geriausi rokiškėnai gynė darbo žmonių teises buržuazijos viespatavimo metais.

Štai nuotrauka, vaizduojanti Rokiškio jau-

nimą, minintį Gegužės Pirmąją 1920 metais... Komjaunuolių — pogrindininkų J. Pilipavičiaus, B. Kirstuko, P. Matulionio, A. Kalvelio portretai. Medžio drožiniai, kuriuos, kalėdamas Šiaulių sunkiųjų darbų kalėjime, pagaminio rokiškėnas politkalins A. Mainelis...

Dokumentai, dokumentai... Ar bereikia rūstesnio kaltinamojo akto tiems, kurie dešimtmečius engė lietuvių liaudį, slopindami kiekvieną laisvę, negalėtingai susidorodami su žmonėmis, didelių aukų kaina bandžiusiais palengvinti savo ir kitų gyvenimą?

* * *

Šiandien viename iš priespaudos ir obskurantizmo bastionų — Rokiškio grafo Pšezdeckio dvaro rūmuose — įsikūrė kultūros namai, biblioteka, muziejus. Mieste ir apylinkėse dabar klesti pilnakraujis, šviesus gyvenimas. Džiaugdamiesi tarybinio gyvenimo šviesa, rokiškėnai — jauni ir seni — neužmiršta, kokia kaina ji buvo iškovota. Jie dažnai aplanko tylas muziejaus sales, susikaupę apžūrinėja šlovingų praeities kovų relikvijas. Ir ne vieno jų širdyje gimsta pasididžiavimas savo žemiečiais, taip atkakliai ir ištvermingai kovojusiais už darbo žmonių teises:

— Štai jis — revoliucinis Rokiškis!

Sis pasididžiavimas visiškai teisėtas: Rokiškis ir jo apylinkės įėjo į Lietuvos istoriją kaip viena iš ryškiausių kovos už Tarybų valdžią grandžių, kaip šaunių revoliucinių tradicijų kraštas. J. Radzevičius

Anykščių Pramkombinatas atleka padarinės miško medžiagos įvairaus asortimento išplovimą.

Troškūnuose atlekamas įvairus lentų obliavimas ir špuntavimas. Lenkiami ratlankiai iš užsakytojų medžiagos. Anykščiuose dažomi lietpalčiai.

Viešintų, Traupio ir Zoviškio malūnuose atlekamas grūdų valcavimas.

Pramkombinatui reikalingi siuvėjai-melstrai vyriškiems ir moteriškiems drabužiams siūti Anykščiuose, Skiemonyse ir Svėdasuose, batsiuviai — Debelkiuose ir Andrioniškyje. Darbai Anykščiuose reikalingi specialistas cheminiam drabužių valymui ir slavamų mašinų remonto melstras, Anykščių ir Troškūnų stalių dirbtuvės — staliai.

Dėl smulkesnės informacijos kreiptis į Pramkombinatą, Anykščiai, Vilniaus g-vė Nr. 11.

Anykščių Statybos-montavimo valdybai darbai Anykščiuose skubiai reikalingi darbininkai. Kreiptis adresu: Stoties g-vė 1b.

PRANEŠIMAS

apie pieno ir mėsos gamybą rajono kolūkiuose 1960 m. birželio mėn. 1 d.

Užimamoji vieta	KOLŪKIO PAVADINIMAS	Primešta pieno 100 ha naudmenų (cent.)	Primešta pieno iš 1 karvės (kg)	+ padidėjimas, sumažėjimas, palyginus su praeitų metų tuo pačiu laikotarpiu	Pagaminta ir paruošta mėsos 100 ha naudmenų (cent.)	Pagaminta ir paruošta kiaulienos 100 ha ariamos (cent.)
1.	„Anykščių šilėlis“	146,2	1220	+117	14,5	7,8
2.	„Draugystė“	125,9	1200	+229	24,9	21,3
3.	„Lenino keliu“	105,4	1023	+53	19,8	18,4
4.	„Pergalė“	103,9	1118	+169	24,7	15,9
5.	K. Staro vardo	85,2	898	+132	10,5	9,6
6.	„Svyturys“	83,3	913	+51	15,7	9,5
7.	„Bolševikas“	75,9	777	+16	11,0	6,5
8.	„Laisvas artojas“	74,5	925	+126	3,4	4,2
9.	„Žalgiris“	74,2	905	-136	16,8	14,0
10.	Mičurino vardo	72,4	802	-36	11,7	13,4
11.	„Pavasaris“	72,0	697	+8	10,3	8,2
12.	„Surdegis“	69,4	768	+114	10,0	9,8
13.	„Levaniškis“	68,9	807	-88	7,4	11,3
14.	„Puntukas“	68,8	788	+33	10,7	9,5
15.	„Už talką“	65,1	884	+166	8,6	6,4
16.	„Spindulys“	64,9	759	-34	2,9	4,2
17.	„Ateitis“	64,9	752	+3	10,6	11,6
18.	„Jara“	61,3	808	+129	9,6	9,1
19.	„Aukštakalnis“	60,9	667	+76	10,5	11,2
20.	„Pažanga“	57,0	759	+279	13,3	8,9
21.	„Skieponys“	56,8	678	+139	8,0	6,2
22.	„Gegužės Pirmoji“	56,7	683	-87	6,3	8,8
23.	„Vienybė“	51,8	581	-94	5,7	6,3
24.	Lenino vardo	60,4	582	+54	8,0	9,1
25.	„Kelias į komunizmą“	49,3	603	+169	6,4	6,4
26.	„Šviesa“	49,3	552	-164	4,0	4,9
27.	„Jaunoji gvardija“	48,2	596	+19	6,7	7,1
28.	„Naujas gyvenimas“	45,2	717	+37	10,4	11,2
29.	„Paryžiaus Komuna“	45,2	608	+21	8,0	10,7
30.	Ždanovo vardo	43,0	488	-13	2,0	2,8
31.	„Draugystės keliu“	42,7	622	+76	7,1	12,6
32.	M. Melnikaitės vardo	42,3	476	-21	4,8	6,0
33.	J. Biliūno vardo	41,9	744	+137	6,0	10,2
34.	„Svėdasai“	40,5	559	+4	5,8	6,2
35.	Cerniachovskio vardo	38,2	561	-79	6,8	8,1
36.	„Diktaras“	38,0	448	-67	4,9	6,8
37.	J. Zemaitės vardo	37,2	522	-115	2,3	3,7
38.	„Aušra“	33,4	525	+205	5,8	5,6
39.	„Gimtoji žemė“	32,8	420	-14	5,7	8,6
40.	„Tarybinis artojas“	32,3	542	+18	5,5	5,5
41.	„Ažuolas“	31,7	428	-58	7,0	8,1
42.	„Kibirkštis“	26,2	466	+124	2,2	3,1
43.	Puškinio vardo	22,8	359	+14	3,1	5,5
44.	„Kalnapilis“	22,4	307	+5	7,9	12,9
45.	P. Cvirkos vardo	14,9	212	-87	2,6	2,8
Kolūkiuose:		59,0	708	+43	9,0	9,1
Tarybiname ūkyje		121,6	1001	-229	27,7	26,9
Rajone:		61,0	730	+25	9,6	9,7

ANYKŠČIŲ RAJONO VALSTYBINĖS STATISTIKOS INSPEKTORIUS

Redaktorius St. VINCIONAS

Kolūkio „Pavasaris“ kolektyvas dėl kolūkio agronomo

BUDREVIČIAUS PRANO

tragiškos mirties reiškia gilią užuojautą jo šeimai ir artimiesiems.

Nuoširdžiai užjaučiame Anykščių miškų ūkio buhalterę

AUDENIENĘ ZINAIDĄ,

jos mylimam vyrui tragiškai mirus.

BENDRADARbiai

Anykščių plytų ir drenažo vamzdžių gamyklos ilgamečiui darbuotojui

SAMULIUI ALFONSUI

mirus, gamyklos kolektyvas reiškia gilią užuojautą velionio šeimai ir artimiesiems.